

Legea și harul – Prelegeri la epistola către Galateni

Galateni 3

„O, galateni fără minte! Cine v-a fermecat pe voi, înaintea ochilor căroră Isus Hristos a fost arătat răstignit? Numai aceasta doresc să aflu de la voi: din faptele legii ați primit Duhul, sau din auzirea credinței? Așa de fără minte sunteți? După ce ați început în Duh, acum sfârșiți în carne? În zadar ați suferit atâtea? Dacă, în adevăr, chiar în zadar! Cel care vă dă deci Duhul și face lucrări de putere între voi, face acestea din fapte ale legii, sau din auzirea credinței?” (Galateni 3.1-5).

Aproape că nu există ceva mai interesant în epistolele lui Pavel ca subiectul de aici, căci el arată efectul caracteristic, fascinant al Legii asupra credinciosului adevărat. O formă a decăderii de la Evanghelia harului lui Dumnezeu constă în a o reduce la un sistem de orânduiești: această tendință s-a arătat în adunările din Galatia, și corectarea acesteia constituie tema pasajului acesta din epistolă. Apostolul se adresează credincioșilor din Galatia ca unora care sunt „fără minte” – așa cum Domnul nostru a spus ucenicilor Său: „O nepricepuților și înceți cu inima ca să credeți” (Luca ,24.25).

Era nepricepere, să cauți îndreptățirea în Lege, după ce au cunoscut harul Evangheliei. Harul Evangheliei le-a fost prezentat în modul cel mai clar în învățătura despre crucea lui Hristos, însă exista o putere „fermecătoare”, care îi atrăgea de la cruce și îi determina să caute dreptatea lor în Lege. Era ca și cum Legea și-ar fi îndreptat ochii spre ei, ca șarpele asupra prăzii sale, așa că ei erau total lipsiți de putere să se despartă de ea. Nici o vorbire nu ne poate prezenta mai categoric ce este Legea în realitate; indiferent dacă noi punem pe prim plan aspectul ei moral sau ceremonial – Scriptura privește Legea în totalitatea ei. Unii ar adăuga cu plăcere dreptatea ei morală ca greutate pe cântarul îndreptățirii lor; alții revin la un sistem de orânduiești ca să compenseze vătămarea dreptății lor morale. Însă în orice caz este puterea fascinantă a Legii care îi reține să privească la Isus Hristos ca la Acela pe care Dumnezeu Îl prezintă oricui, care crede, ca mijloc pentru îndreptățire.

Cât de puternică este expresia: „...înaintea ochilor căroră Isus Hristos a fost arătat răstignit”. Publicitatea și însemnătatea, pe care apostolul le atribuia învățăturii crucii, erau o veste, prezentată în autoritate, în cele mai frecventate părți ale cetății. Aceasta pare să fie puterea de exprimare a expresiei „arătat înaintea ochilor”. Dacă ochii credincioșilor din Galatia ar fi fost îndreptați constant spre crucea lui Hristos, atunci nu s-ar fi îndreptat spre Lege pentru îndreptățirea lor. Dacă învățătura crucii este prezentată înaintea ochilor în tot adevărul ei serios, atunci aceasta este sentința lui Dumnezeu împotriva oricărei pretenții a omului la înțelepciune, dreptate sau putere. Și aceasta este ceea ce face ca învățătura să fie totdeauna supărătoare. Însă totodată învățătura este plină de mângâiere pentru aceia care o cunosc, căci ea este „pentru a înceta fărădelegea și pentru a pune capăt păcatelor” (Daniel 9.24).

Apostolul întreabă în continuare, pe ce bază au primit credincioșii din Galatia Duhul. Deoarece au respectat Legea? Sau pentru că au crezut mărturia lucrării făcute de Hristos?

Duhul Sfânt este pecetea lui Dumnezeu, care a fost pusă pe lucrarea terminată pe deplin, pentru ca noi să putem recunoaște valoarea pe care Dumnezeu i-o atribuie. Dumnezeu nu va pune o astfel de pecete pe o lucrare nedesăvârșită a dreptății. Dar dacă El le-a dat Duhul Sfânt, aceasta era atunci urmarea unei curățiri depline prin sângele lui Isus și a dreptății desăvârșite, în care ei stăteau în El înaintea lui Dumnezeu. În timp ce ei au început într-o astfel de poziție binecuvântată în Duhul, ei erau așa de nepricepuți, că gândeau că trebuie să îmbunătățească poziția lor prin anumite lucrări proprii. Aceasta este foarte instructiv, deoarece deseori caracterizează o anumită treaptă de dezvoltare a credincioșilor. Fără să ști și inconștient se poate întâmpla ca un credincios, după ce prima lui bucurie despre cunoașterea lui Hristos s-a risipit și a căzut în asemănarea cu lumea sau în indiferență, caută să restabilească sentimentul siguranței prin eforturi proprii, în loc să vadă că sentimentul siguranței poate fi obținut prin rămânerea în har. El începe în Duhul, recunoaște învățătura adevărată a crucii, nu numai ca aceea în care se obține răscumpărarea din păcate, ci și ca aceea care l-a învățat despre lipsa lui proprie de valoare – și cu toate acestea puterea de fascinație a Legii este așa de puternică, că el dorește să sfârșească în carne, așa cum au încercat credincioșii din Galatia.

Ei au suferit – însă au suferit ei din cauză că au încercat să împlinească Legea? Nu, ci din cauza mărturisirii lor pentru Hristos. Prietenii lor păgâni și neamurile lor i-ai prigonit nu pentru că ei au afirmat că au ajuns la împlinirea obligațiilor, ci pentru exclusivitatea învățăturii lui Hristos, care nu permite nici o bunătate, putere, dreptate sau înțelepciune decât numai aceea în Numele Său. Chiar și apostolul însuși, le-a făcut el sub Lege? Le-a dat El Duhul pe baza ascultării legaliste, sau pe baza credinței în Hristos?

În continuare el se referă la Avraam.

„Așa cum «Avraam L-a crezut pe Dumnezeu și i s-a socotit ca dreptate». Să știți deci că cei din credință, aceștia sunt fii ai lui Avraam; și Scriptura, prevăzând că Dumnezeu va îndreptăți națiunile din credință, i-a vestit dinainte lui Avraam Evanghelia: «În tine vor fi binecuvântate toate națiunile». Deci cei din credință sunt binecuvântați împreună cu credinciosul Avraam.» (Galateni 3.6-9).

În epistola către Romani apostolul se referă ca și în această epistolă la istoria lui Avraam. Istoria lui ne este relatată foarte detaliat în Scriptură, ca să ne prezinte tabloul lui Dumnezeu referitor la unul care crede. Dacă istoria fiecărui credincios ar fi scrisă prin Duhul adevărului, ar trebui să găsim aceleași trăsături generale ca în istoria lui Avraam. *„Cei din credință, aceștia sunt fii ai lui Avraam.”* Avraam stătea înaintea lui Dumnezeu ca unul care lucra, dar ca primitor de binecuvântări și administrator al făgăduințelor. Și în felul acesta Avraam devine căpetenia și modelul familiei credinței. Vorbirea folosită de apostol este foarte remarcabilă: *„... și Scriptura, prevăzând ...”*. El oferă scrierilor Vechiului Testament o însușire a lui Dumnezeu și aceasta arată locul pe care îl ocupă aceste scrieri în desfășurarea planurilor lui Dumnezeu. *„Și Scriptura, prevăzând că Dumnezeu va îndreptăți națiunile din credință, i-a vestit dinainte lui Avraam Evanghelia: «În tine vor fi binecuvântate toate națiunile».”* Un păcătos dintre națiuni este înaintea lui Dumnezeu la fel de drept ca și Avraam, prin aceea că el nu contribuie cu nimic, nu face nimic, ci el trebuie numai să primească mărturia lui Dumnezeu despre ceea ce El a făcut. În cazul lui Avraam a fost desigur

cu privire la ceea ce Dumnezeu va face, însă Dumnezeu a împlinit „făgăduința dată părinților”, „înviindu-L pe Isus” (Faptele Apostolilor 13.32-33). Avraam L-a crezut pe Dumnezeu, și noi credem același Dumnezeu, care acum ne dă mărturie despre ceea ce El a făcut în moartea și în învierea Domnului Isus. Cu cât mai simplu luăm pe Dumnezeu pe cuvânt, cu atât mai mult ne asemănăm cu Avraam. „*Deci cei din credință sunt binecuvântați împreună cu credinciosul Avraam.*”

„Pentru că toți cei care sunt din faptele legii sunt sub blestem, pentru că este scris: «Blestemat este oricine nu stăruie în toate cele scrise în cartea legii, ca să le facă»; iar că prin lege nimeni nu este îndreptățit înaintea lui Dumnezeu este lămurit, pentru că «cel drept va trăi din credință»; iar legea nu este din credință; ci: «acela care va face acestea va trăi prin ele». Hristos ne-a răscumpărat din blestemul legii, făcându-Se blestem pentru noi (pentru că este scris: «Blestemat este oricine este atârnat pe lemn»), pentru ca binecuvântarea lui Avraam să ajungă la națiuni în Hristos Isus, ca să primim, prin credință, promisiunea Duhului.» (Galateni 3.10-14).

Dar dacă noi, în loc să luăm pe Dumnezeu pe cuvânt, să credem în Fiul Său și să ne sprijinim pe faptul că Dumnezeu este adevărat, revenim la faptele Legii sau la rânduiri legale legaliste pentru îndreptățirea noastră, prin aceasta părăsim imediat terenul binecuvântării, pe care noi suntem simpli destinatari a ceea ce Dumnezeu ne-a dat în Hristos, la fel de deschis precum El a dat făgăduința lui Avraam – și ne aducem singuri sub blestem. Este un gând serios, că cineva, după ce a auzit de har este atras iarăși de Lege în așa fel că se aduce pe sine însuși într-o poziție așa de îngrozitoare. Însă este așa. Este aceeași Scriptură, care a vestit Evanghelia lui Avraam într-un fel așa de binecuvântat, și totodată tuturor spune serios tuturor celor care vor să se pună sub Lege: „Blestemat să fie cine nu va împlini cuvintele Legii acesteia și cine nu le va face!” (Deuteronom 27.26). Scriptura nu poate fi desființată. Însă marea biserică mărturisitoare a schimbat harul Evangheliei lui Dumnezeu și i-a adăugat condițiile ei și în același timp a așezat Legea lui Dumnezeu pe treapta comodității omenești, că ea s-a făcut aproape una cu greșeala credincioșilor din Galatia și de aceea stă sub sentința acestor cuvinte serioase. Legea nu cunoaște îndurare. Ea își păstrează drumul. Nu este nici un folos să se spună, se crede că Dumnezeu a dat Legea sau chiar s-o recunoască. *Ai rămas tu în ea? Dacă nu, ești sub blestem. Însă Evanghelia aduce această afirmație minunată: „Cel drept va trăi din credință.”* Așa cum apostolul însuși a spus: „*Ceea ce trăiesc acum în carne, trăiesc prin credință, aceea în Fiul lui Dumnezeu, care m-a iubit și S-a dat pe Sine Însuși pentru mine*” (Galateni 2.20).

Aceia, care trăiesc prin propriile virtuți, ajung într-o stare sufletească nesănătoasă. Nici faptele noastre bune și nici virtuțile noastre nu sunt Hristos. Noi nu putem avea credință prin ele. Ele pot fi dovezi pentru alții, dar nu pentru noi înșine, care avem dovada sigură a mărturiei lui Dumnezeu în Hristos. „*Legea nu este din credință*”. Nu se răspunde prin credință, ci prin fapte. Dar tu răspunzi la mărturia lui Dumnezeu referitoare la lucrarea înfăptuită de Fiul Său și sprijini sufletul tău în credință pe ea.

Este bine să luăm seama la denumirea „noi”, „voi” și „pentru noi” în această epistolă. Nu erau națiunile, ci era poporul Israel care a fost adus sub Lege pe muntele Sinai. Numai aceia,

care erau sub această Lege, aveau nevoie de lucrarea lui Hristos ca să fie eliberați de Lege. Și acum păgânii s-au adus înșiși oarecum sub Lege. Pavel știa ce înseamnă să fi sub Lege, și cunoștea binecuvântarea eliberării de ea. „*Hristos ne-a răscumpărat din blestemul legii, făcându-Se blestem pentru noi (pentru că este scris: «Blestemat este oricine este atârnat pe lemn!»)*”. Cei care stăteau sub Lege trebuiau eliberați din această poziție, căci altfel ei niciodată nu ar fi putut avea îndrăzneală la Dumnezeu. Hristos a înălțat Legea și a împlinit-o cu respect – nu ca s-o impună păcătoșilor păgâni, ca să le blocheze accesul la Dumnezeu, ci ca să facă drumul liber pentru râurile bogățiilor harului lui Dumnezeu pentru ei, „*pentru ca binecuvântarea lui Avraam să ajungă la națiuni în Hristos Isus*”. Dumnezeu întâmpină pe păcătos nu prin cerințe, ca sub Lege, ci prin aceea că El a prezentat pe Hristos ca „scaun al îndurării, prin credința în sângele Lui” (Romani 3.25). Dumnezeu Însuși vestește pace prin Isus Hristos, așa că binecuvântarea devine partea acelor care cred, așa cum a fost partea lui Avraam. Nu era nici o făgăduință a Duhului pentru aceia care erau sub Lege. Această făgăduință era legată cu credința și a fost urmarea faptului că Hristos a glorificat pe Tatăl și a făcut lucrarea pe care El I-a dat-o s-o împlinească. Ei au primit Duhul nu pentru că au împlinit Legea, ci pentru că au crezut în Isus. Ei au primit „*făgăduința lui Duhului prin credință*”.

„Fraților (vorbesc în felul omului), nimeni nu desființează un legământ confirmat, chiar al unui om, nici nu adaugă la el. Iar promisiunile au fost rostite «lui Avraam și seminței lui». Nu spune: «și semințelor», ca multora, ci ca uneia: «și Seminței tale», care este Hristos. Dar eu spun aceasta, că legea care a venit după patru sute treizeci de ani nu anulează un legământ confirmat mai înainte de Dumnezeu, astfel încât să facă promisiunea fără putere. Pentru că, dacă moștenirea este din lege, nu mai este din promisiune; dar Dumnezeu i-a dăruit-o lui Avraam prin promisiune.” (Galateni 3.15-18).

Apostolul continuă să ilustreze învățătura sa prin referire la o practică omenească uzuală. Când un om își scrie testamentul și lasă anumite moșteniri, el niciodată nu va permite cuiva ca executorul să schimbe ulterior condițiile. „*Nimeni nu desființează un legământ confirmat, chiar al unui om, nici nu adaugă la el*”. Noi atribuim cuvântului legământ în mod normal un înțeles cu valabilitate juridică; însă legământul, pe care Dumnezeu l-a făcut cu Avraam, nu era un legământ cu valabilitate juridică, ci era o făgăduință absolută și necondiționată, pe care Dumnezeu Însuși a asigurat că o va împlini. Însă făgăduința lui Dumnezeu se referea la Hristos, Urmașul deosebit al lui Avraam, în care toate făgăduințele lui Dumnezeu își găsesc Da și Amin al lor, spre glorificarea lui Dumnezeu prin cei care cred (2 Corinteni 1.20). De aceea când noi primim pe Hristos prin credință, primim toate făgăduințele la fel de desăvârșit și necondiționat cum ele au fost făgăduite lui Avraam.

Apostolul spune deci, că Legea, care a fost dată după mult timp după ce au fost făcute făgăduințele lui Avraam, nu a putut anula făgăduințele. Așa ceva nu ar fi fost permis nici între oameni într-un caz ca acesta. Moștenirea, care a fost lăsată în chip desăvârșit și necondiționat, nu poate fi schimbată prin vre-o judecată a executorului în sensul adaptării ei la oamenii care o primesc. La fel Noul Testament poate fi privit ca voie a Domnului Isus. El dă o moștenire și El este executorul propriei lui voințe, când spune: „*«Pace vouă!»* Și spunând aceasta, le-a arătat mâinile și coasta Sa” (Ioan 19.20,21). El nu va permite ca ceea ce El a dat gratuit să fie schimbat ulterior prin condiții impuse, deoarece acestea ar anula în totalitate făgăduințele.

„Pentru că, dacă moștenirea este din lege, nu mai este din promisiune; dar Dumnezeu i-a dăruit-o lui Avraam prin promisiune.” Cuvântul „dăruit” include la origine gândul de har. De aceea binecuvântarea nu depinde de aptitudinea omului, ci de credințioșia lui Dumnezeu. Va anula făgăduința, Cel care a dat-o? Nu – aceasta este imposibil. Avraam a crezut pe Dumnezeu, și la fel credința și nădejdea noastră sunt în Dumnezeu, prin aceea că prin Hristos credem în Dumnezeu.

„Atunci pentru ce este legea? Ea a fost adăugată din cauza călcărilor de lege, până când urma să vină «Sămânța» căreia I s-a făcut promisiunea, rânduită prin îngeri, în mâna unui Mijlocitor. Iar Mijlocitorul nu este al unuia singur, însă Dumnezeu este Unul singur.” (Galateni 3.19-20).

Inevitabil se pune întrebarea: „Pentru ce este Legea?” „Ea a fost adăugată din cauza călcărilor de lege – aceasta înseamnă, ca să arate omului însuși ce era păcatul, despre care Dumnezeu știa, că păcatul este în om (compară cu Romani 5.20); și ca să arate omului, că el, dacă nu are un promițător credincios, ca să intervină pentru el și să împlinească ce era necesar, nu ar fi putut să obțină binecuvântarea. Legea însăși a dovedit că omul însuși nu putea să reziste sub ea. Ea era necesară, ca să justifice înțelepciunea lui Dumnezeu, prin aceea că a făgăduit binecuvântare în sămânța lui Avraam. Trebuia să mai dureze „până când urma să vină «Sămânța» căreia I s-a făcut promisiunea”. Prin aceasta Legea a confirmat singurul drum posibil pentru un păcătos pentru a fi binecuvântat, acest drum al făgăduinței, pe care a primit-o Avraam, în loc s-o desființeze sau s-o anuleze.

Apostolul adaugă: „Ea a fost rânduită prin îngeri, în mâna unui Mijlocitor. Iar Mijlocitorul nu este al unuia singur, însă Dumnezeu este Unul singur.” Acesta este un pasaj deosebit de greu, însă eu cred că se poate înțelege gândul principal din el și că el este un gând foarte binecuvântat. Dumnezeu a folosit slujba îngerilor, atunci când El a dat Legea, prin aceea că El i-a pus între Sine și Israel, așa cum mărturisește Ștefan: „... voi, care ați primit Legea prin rânduiala îngerilor și n-ați păzit-o” (Faptele Apostolilor 7.53). Era un fel de mijlocire din depărtare; și distanța față de Dumnezeu caracteriza darea Legii pe Muntele Sinai. Împrejurările erau așa de înfricoșătoare, și poporul era cuprins de groază și nu a îndrăznit să audă glasul lui Dumnezeu, ci voia ca Moise să primească cuvintele direct de la Dumnezeu și să le dea lor mai departe. Deci Moise era mijlocitorul, atunci când le-a zis: „Stăteam în timpul acela între Domnul și voi, ca să vă spun cuvântul Domnului; pentru că vă temeai, din cauza focului, și nu v-ați suit pe munte” (Deuteronom 5.5). Mijlocirea lui Moise consta în a ține despărțiți pe Domnul și poporul – un mijlocitor nu este mijlocitor numai pentru unul. Poporul era la Muntele Sinai o parte, și Domnul era partea cealaltă, și Moise sta între ei. Acesta era mijlocitorul Legii, exact opusul Mijlocitorului Nouului Testament, care apropie și aduce împreună, în loc să țină despărțiți. Creștinătatea decăzută a urmat modelul lui Moise și prin sistemul unor mijlocitori falși – fie că este vorba de fecioara Maria sau de îngeri sau de preoți – blochează intrarea în apropierea lui Dumnezeu. Ea așează pe Dumnezeu și pe oameni la aceeași distanță relativă unul de altul așa cum a făcut Legea. Mijlocirea, care era legată cu Legea, și mijlocirea ca rezultat al harului nu puteau să fie mai contrare – distanța caracteriza pe una, împăcarea caracteriza pe cealaltă.

Nu era nici o groază, atunci când Cuvântul lui Dumnezeu a venit la Avraam – nici o groază în cuvintele bune, care ieșeau de pe buzele lui Isus – nici o groază, când apostolii au plecat să facă slujba împăcării, care se baza pe mijlocirea și lucrarea înfăptuită de Isus. Dumnezeu este unul. Nu mai sunt două partide, care trebuie ținute departe una de alta, ca să nu se ajungă la nimicire. În loc de aceasta Dumnezeu vestește pacea, Dumnezeu mărturisește despre ceea ce El a făcut în moartea și învierea lui Isus. Dumnezeu Însuși scrie în Noul Testament legile Sale pe inimi, le pune în duhul și spune: „«Și nu va mai învăța fiecare pe aproapele său sau fiecare pe fratele său, zicând: «Cunoașteți pe Domnul», pentru că toți Mă vor cunoaște, de la cel mai mic al lor și până la cel mai mare al lor“», zice Domnul. «Pentru că le voi ierta nelegiuirea și nu-Mi voi mai aminti de păcatul lor»» (Ieremia 31.34). Dumnezeu este unul, și de aceea în noul legământ nu este nici un popor, care să se oblige să împlinească cerințele lui Dumnezeu. Însă abaterea de la Evanghelie și revenirea la Lege înseamnă să te obligi să faci pe propria răspundere ceea ce Dumnezeu făgăduiește să facă în harul și credincioșia Sa. Urmarea nu poate fi alta, decât îndepărtarea de Dumnezeu. Dacă tu cauți mântuirea, pentru care tu trebuie să faci ceva, în loc să te bucuri în Isus Hristos și lucrarea Sa înfăptuită, vei fi ca acești galateni „fără minte” și „fermecați”. După legământul vechi, poporul s-a obligat pe sine însuși. În noul legământ Dumnezeu Însuși S-a obligat. „Dumnezeu este unul”, și de aceea nu poate fi nici un eșec.

„Este deci legea împotriva promisiunilor lui Dumnezeu? Nicidecum! Pentru că, dacă ar fi fost dată o lege care să poată da viață, cu adevărat dreptatea ar fi din lege; dar Scriptura a închis toate sub păcat, pentru ca promisiunea să fie dată din credința în Isus Hristos, celor care cred.” (Galateni 3.21-22).

După ce apostolul a arătat că în legământul în care Dumnezeu a intrat cu Avraam nu era o a doua grupă de persoane, ci legământul avea o natură absolută și necondiționată (ca și legământul pe care Dumnezeu l-a încheiat cu Noe și urmașii lui „... și cu orice făptură vie” [Geneza 9.9], și sub care noi astăzi încă semănăm și secerăm), se pune acum întrebarea: „Este deci legea împotriva promisiunilor lui Dumnezeu?” Apostolul neagă aceasta. Dreptatea și viața sunt de nedespărțit legate una cu alta, atât în Lege cât și în Evanghelie. Legea arăta spre dreptate ca mijlocitor spre viață. „Dacă vrei să intri în viață, ține poruncile” (Matei 19.17). „Fă aceasta și vei trăi” (Luca 10.28). Însă Legea nu putea da nici viața, nici dreptatea. Starea omului era așa că Legea lui Dumnezeu sfântă, dreaptă și bună în loc să fie pentru oameni un mijloc pentru îndreptățire, a lucrat moartea. Greșeala nu era în Lege, ci în om. Ea putea arăta omului starea lui păcătoasă, incapacitatea și lipsa lui de speranță, însă nu putea face nimic pentru eliberarea lui. Legea a servit să constrângă pe om să treacă de pe locul unuia care lucrează pe locul unuia care primește. Legea a fost dată prin Moise, dar ea nu putea da nimic. Harul și adevărul dimpotrivă au venit prin Isus Hristos, și noi am primit din plinătatea Lui.

Este o lecție grea, să înveți că de la început și până la sfârșit noi nu suntem nimic altceva decât unii care primesc. Noi devenim creștini prin ceea ce primim, nu prin ceva pe care noi îl facem. Prin harul lui Dumnezeu primim ca dar iertarea păcatelor, îndreptățirea, viața veșnică, chiar și pe Hristos Însuși. Vorbirea apostolului este deosebit de remarcabil în legătură cu nenorocirea lipsită de speranță a omului, fie că el este fără Lege sau se află sub Lege: „Scriptura a închis toate sub păcat”. Păcatul este prezentat aici ca un tiran, care ține pe om

într-o așa captivitate, că orice încercare să se elibereze singur face ca lanțurile să se strângă și mai mult. Când însă omul recunoaște cu adevărat aceasta ca stare a sa, că el este chiar total pierdut, atunci deasupra lui strălucește o lumină. „Cele imposibile la oameni sunt posibile la Dumnezeu” (Luca 18.27) – ceea ce nu se poate obține prin lucrările omenești, este posibil prin credință. Toți sunt socotiți ca fiind fără speranță sub păcat, pentru ca făgăduința în Hristos Isus să fie dată prin credință celor care cred. Aceștia, care erau închiși sub păcat, sunt acum eliberați de păcat prin credință în Hristos Isus.

„Dar, mai înainte de a veni credința, eram păziți sub lege, închiși pentru credința care urma să fie descoperită. Astfel că legea a fost îndrumătorul nostru spre Hristos, pentru ca să fim îndreptățiți din credință. Însă, după ce a venit credința, nu mai suntem sub îndrumător; pentru că toți sunteți fii ai lui Dumnezeu, prin credința în Hristos Isus.” (Galateni 3.23-26)

Dacă toți sunt închiși fără speranță sub păcat, tocmai această Lege, în care omul caută eliberarea, îi ține captivi prin puterea păcatului, ca să-l facă pe om conștient cât de complet stătea el sub domnia păcatului. Ei toți sunt „închiși” sub păcat și sub Lege. Acest verset ne arată în mod remarcabil starea necesară unui om care a fost înviorat prin Duhul Sfânt, însă în conștiința lui stă încă sub Lege. Duhul lui este și trebuie să fie duhul captivității. El este „prizonier al speranței” (compară cu Zaharia 9.12), care își dorește libertatea și totuși nu știe cum o poate obține. Expresia „dar, mai înainte de a veni credința” înseamnă evident drumul nou și minunat al îndreptării prin credință în locul faptelor, care acum a fost revelat așa de clar și de deplin. Legea ținea captivi chiar și pe sfinții care stăteau sub Lege. Privește la Ezechia. El era cuprins de frica morții, închis în închisoare până la venirea credinței. La starea sfinților din timpul Vechiului Testament se referă Domnul în afirmația adresată ucenicilor Săi: „Dar ferice de ochii voștri, pentru că văd; și de urechile voastre, pentru că aud. Pentru că, adevărat vă spun, mulți profeti și oameni drepiți au dorit să vadă ceea ce vedeți voi și n-au văzut și să audă ceea ce auziți voi și n-au auzit” (Matei 13.16,17).

După ce apostolul a privit Legea ca ceva care ține captivi pe cei se sunt sub ea, în versetul 24 schimbă imaginea și prezintă Legea ca educator – sau mai bine spus ca servitor de încredere, care ducea copiii la școală și îi lua, și veghea asupra preocupărilor lor. Aceasta avea loc până la vârsta când nu mai mergeau la școală și erau capabili să ocupe locul unui om matur. Legea a avut această funcție până la Hristos. Ea supraveghea foarte exact pe sfinții adevărați, așa că ei nu aveau mai multă libertate decât copiii aflați sub mâna atentă și severă a educatorului. Sfinții care stăteau sub Lege în epoca Legii, cunoșteau libertatea în măsura în care ei se ridicau deasupra Legii și priveau la credința sau la subiectul credinței care urma să fie revelată. Astfel de sfinți existau chiar și în timpurile cele mai rele: „Atunci au vorbit unul cu altul ... cei care se tem de Domnul și se gândesc la Numele Lui” (Maleahi 3.16). Au fost de asemenea astfel de sfinți, o rămășiță credincioasă, când „a venit împlinirea timpului” și „Dumnezeu a trimis pe Fiul Său” (Galateni 4.4). Simion și Ana așteptau mângâierea lui Israel și așteptau salvarea Ierusalimului.

Unii ucenici ai Domnului niciodată nu au cunoscut libertatea, până când ei au fost deplin eliberați de Lege. Cât de diferită a fost starea acelorași apostoli înainte și după Rusalii. Când

Duhul Sfânt S-a coborât din cer ca mărturie a lui Isus glorificat, atunci ei au devenit liberi. Ei au acționat ca aceia care nu erau robi, ci fii. Ei au fost îndreptățiți prin credința în lucrarea făcută de Domnul Isus, și nu mai stăteau sub supravegherea rigidă sau chiar bănuitoare a educatorului. Ei au devenit maturi, la măsura creșterii depline, ei au atins majoratul și puteau savura moștenirea lor bogată. În versetul 26 se vorbește despre „fii” și nu despre „copii” – despre aceia care au luat în posesiune și nu simplu ca despre cei care au primit dreptul la toate privilegiile lor. Deci, după ce au ajuns în această stare, o revenire la Lege ar fi o îndepărtare de la libertatea filiațiunii. Aceia, care prin Isus au intrare la Tatăl, s-ar reîntoarce sub mâna aspră și mânioasă a educatorului. Cât de mult ilustrează aceasta starea multor creștini adevărați! În conștiința lor ei se află încă sub Lege și nu stau și nu acționează în libertatea fiilor lui Dumnezeu. Ei fac mântuirea o chestiune de viitor, în loc s-o savureze ca realitate prezentă. Și în timp ce procedează astfel, totdeauna va fi înclinarea de a sluji lui Dumnezeu și lui Mamona, în loc să se trăiască în conștiința fericită a unui popor matur.

„Pentru că toți câți ați fost botezați pentru Hristos v-ați îmbrăcat cu Hristos. Nu este nici iudeu, nici grec; nu este nici rob, nici liber; nu este bărbat și femeie; pentru că toți sunteți una în Hristos Isus: iar dacă voi sunteți ai lui Hristos, sunteți deci «sămânța» lui Avraam, moștenitori potrivit promisiunii.” (Galateni 3.27-29)

Cât de importantă este învățătura despre botez, însă cât de puțin este înțeleasă și practică! Cel care crede în Hristos este privit de Dumnezeu ca fiind mort cu Hristos, îngropat cu Hristos, înviat cu Hristos, și ca unul care s-a îmbrăcat cu Hristos. Dacă ne-am îmbrăcat cu Hristos nu avem nevoie nici de lucrări și nici de slujiri ca să ne apropiem de Dumnezeu. Credinciosul apare înaintea lui Dumnezeu cu ceea ce este îmbrăcat – cu Hristos. Aceasta este învățătura botezului. Toate diferențele care sunt în familia omenească dispar în caracterul mare al familiei credinței. Ei s-au îmbrăcat cu Hristos și de aceea ei toți sunt una în Hristos. În această diferențiere minunată dispar diferențele naționale (iudei și greci), sociale (legați și liberi) și genetice (bărbat și femeie) în diferențierea care le pune în umbră pe toate: „... una în Hristos Isus”. Cât de nespus de mângâietoare este această învățătură. Credinciosul slab apare înaintea lui Dumnezeu ca cel puternic; cel care tremurând atinge poala hainei Sale are aceeași poziție înaintea lui Dumnezeu ca și apostolul Pavel – „una în Hristos”. Ei toți s-au „îmbrăcat cu Hristos” în aceeași măsură, aceasta fiind diferențierea mare și decisivă înaintea lui Dumnezeu.

Și cu toate acestea este o greutate: făgăduințele erau valabile pentru Avraam și fiii lui. Cum să ajungă un păcătos dintre națiuni în legătură cu Avraam, ca să se intereseze de aceste făgăduințe? Aici apărătorul iudaismului ar putea crede că găsește o bază, pe care ar putea-o folosi să învețe pe ucenici: „Dacă nu sunteți circumciși după obiceiul lui Moise, nu puteți fi mântuiți” (Faptele Apostolilor 15.1). Principial nu pare să nu fie logic să te sprijini pe orice drept de moștenire, la care ne putem referi. La aceasta insistau și ucenicii în discuția lor cu Domnul (Ioan 8). Domnul le dă dreptate că în sămânța lui Avraam este dreptul lor de moștenire; însă lor le lipsea credința, și de aceea ei nu erau copii ai lui Avraam ca și părinte al celor care cred.

O pretenție la moștenire, indiferent cât este de justificată, trebuie dată la o parte, deoarece ea vine din carne. Domnul pătrunde la rădăcina încrederii lor în sine, arătându-le în ce relație stăteau ei față de Dumnezeu. Ei stăteau scurt înaintea de a-L omorî, deoarece le-a spus adevărul, pe care El l-a auzit de la Dumnezeu – Avraam nu a făcut așa ceva. Domnul le adeverește că sunt copii naturali ai Împărăției, însă numai pentru a fi alungați afară (Matei 8.12). Petru li se adresează ca și „fiii ai profeților și ai legământului pe care l-a făcut Dumnezeu cu părinții noștri, zicând lui Avraam” (Faptele Apostolilor 3.25). Pavel a recunoscut iudeilor un anumit drept la moștenire. „Vouă trebuia să vi se vestească întâi Cuvântul lui Dumnezeu; dar, fiindcă voi Îl respingeți și vă judecați voi înșiși nevrednici de viața eternă, iată, ne întoarcem spre națiuni” (Faptele Apostolilor 13.46). Iudeii se bazau pe privilegiile lor moștenite, „multe, în orice privință” (Romani 3.2), L-au disprețuit și L-au lepădat pe El, cel care era Sămânța lui Avraam și suma și conținutul tuturor făgăduințelor. „Masa lor să fie o cursă înaintea lor” (Psalm 69.22) – un cuvânt serios de atenționare adresat și nouă. Păgânul, care nu avea nici un drept de moștenire de la Dumnezeu, prin credința în Hristos (Sămânța lui Avraam) a fost legat cu Avraam prin Hristos. El avea credința lui Avraam, care a văzut ziua lui Hristos și s-a bucurat cu bucurie mare. Deci păgânul nu a fost legat cu Avraam prin prozelitism sau prin Lege, ci prin Hristos. Păgânul a devenit sămânța lui Avraam, nu prin Lege, ci prin făgăduință. *„Iar dacă voi sunteți ai lui Hristos, sunteți deci «sămânța» lui Avraam, moștenitori potrivit promisiunii.”*